

[Langkilde.]

folkepartis forespørgsel, og som jeg må sige omfattes med den største interesse af mit partis folketingsgruppe.

Lad mig et øjeblik standse først ved formuleringen af den socialdemokratiske forespørgsel. Den siger, at det ved undersøgelsen må anses for godtgjort, at boligministeren har forsømt sin pligt til rettidigt og på rimelige vilkår at tilvejebringe lokaler til kildeskatteadministrationen.

Hvor findes de steder i beretningen, som kan begrunde, at beretningen har givet denne vurdering, for det er jo vurderende ord? Har beretningen overhovedet oplyst noget, som kan give grundlag for en vurdering af rimeligheden af de vilkår, som aftalen om lokaler fastsætter? Indeholder beretningen nogen vurdering heraf? Søger socialdemokratiet med sådanne påstande ikke at lægge noget ind i beretningen, som enhver, der har gjort sig den ulejlighed omhyggeligt at læse beretningen, kan bekræfte at der ikke er grundlag for?

Socialdemokratiets forespørgsel går videre med at sige, at ministeren i forhandlingerne med finansudvalget har afgivet urigtige og vildledende oplysninger samt undladt at give oplysninger af væsentlig betydning for sagens behandling. Ved anvendelsen af disse ord opnår man hos de fleste mennesker at fremkalde det indtryk, at ministeren bevidst har foretaget sådanne handlinger i den hensigt at vildlede finansudvalget, og dette indtryk er jo yderligere bestyrket ved, at hr. Lysholt Hansen i sit indlæg her for nylig sagde netop dette. Han sigtede ministeren for bevidst at ønske at vildlede finansudvalget. Hvilket grundlag er der for dette i beretningen? Intet, absolut intet. Men man prøver at skabe det indtryk.

Jeg skal undlade nærmere at karakterisere denne fremgangsmåde, hvormed man søger at beklukke både ministerens embedsførelse og hans personlige hæderlighed. Det står sikkert tingets medlemmer klart, at denne fremgangsmåde, dette ordvalg, karakteriserer sig selv.

Jeg skal ikke komme meget ind på de mindre unøjagtigheder, som har været omtalt så indgående både af hr. K. Axel Nielsen og af hr. Lysholt Hansen, blot nævne et enkelt punkt. Hr. K. Axel Nielsen sagde vedrørende aktstykket af 29. juli,

hvorved sagen forelægges for finansudvalget, at ministeren burde have haft kendskab til, om udtrykkene i aktstykket var korrekte — det var udtrykkene vedrørende den tekniske undersøgelse og den økonomiske undersøgelse. Nu beder jeg hr. K. Axel Nielsen, som jo indtil for kort tid siden selv har været minister, prøve at erindre sig: i hvilket omfang har han, når hans departementschef og en kontorchef og andre høje embedsmænd i hans ministerium er kommet og har forelagt ham et aktstykke til finansudvalget, rejst det spørgsmål over for dem, om indholdet af det, som de forelagde ham, var rigtigt eller forkert? Mon ikke det ville føre temmelig vidt, hvis ministrene var i den situation, at de, hver gang de fik forelagt et aktstykke, skulle gennemgå, om alle de konkrete oplysninger i det var rigtige? Så tror jeg ikke, det var nemt at være minister her i landet. Jeg ved ikke, om hr. K. Axel Nielsen har gjort noget tilsvarende under sin tid som justitsminister, i så fald har han haft en streng tid.

De punkter i ministerens handlemåde, som man ønsker at kritisere, er først og fremmest forholdet vedrørende forhandlingerne med firmaet Rasmussen & Schiøtz og ministerens redegørelse herfor i finansudvalget i møderne den 13. august og den 21. august 1968. Man hævder, at ministeren burde have gjort finansudvalget bekendt med, at firmaet havde den opfattelse, at staten ved en endelig accept den 28. juni 1968 havde bundet sig til lejemålet, og at dette i givet fald, såfremt finansudvalget nægtede at godkende lejemålet, kunne føre til erstatningsansvar for staten.

Læser man beretningen omhyggeligt igen, står det ganske klart for én, at det centrale punkt i denne sag i forholdet mellem boligministeren og finansudvalget er aktstykke nr. 244 af 29. juli 1968, hvor ministeren søger finansudvalgets samtykke til at indgå lejemålet med Rasmussen & Schiøtz og at præstere den ønskede forudbetaling. Det er det afgørende aktstykke i sagen, og det var det også for ministerens holdning over for finansudvalget. Da ministeren underskriver det, kender han ikke henvendelserne eller skrivelserne af 27. og 28. juni 1968 fra statsbyggekantoret. Der forelægges ham i boligministeriet et aktstykke, hvori finansudvalgets samtykke til